

Η ΑΣΠΙΔΑ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Ἔτσι ἡ Ἀλκμήνη ἢ κορασιὰ τοῦ ἄρχοντα τῶν λαῶνε
 τοῦ Ἐλεχτρούωνα, ἀφίνοντας καὶ σπῖτι της καὶ πάτρια
 γῆς, μὲ τὸν Ἀμφιτρούωνα τὸ βλάμη ἦρθε στὴ Θήβα.
 Στὸ ἀκάλλι καὶ στὸ ἀνάστημα ξεπέρανε τὶς γυναῖκες
 ὅλες, κι ἀπ' τὶς θνητὲς καμμιὰ, ποῦ μ' ἄντρες ἐκοιμήθη 5
 κι ἐγέννησε, νὰ παραβγεῖ μαζί της δὲ μπορούσε.
 Ἀπ' τὰ μαλλιά ὡς τὰ βλέφαρα τὰ γαλανὰ της, μάγιο
 ὅμοιο μὲ τῆς ὀλόχρουσης ξεσποῦσεν Ἀφροδίτης,
 κι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τὸν ἄντρα της τιμοῦσε
 ὅσο καμμιὰ δὲν τίμησεν ὥστωρα τὸ δικό της. 10
 Ἀλήθεια ὁ Ἀμφιτρούωνας, γιὰ βώδια χολιασμένος,
 τὸν ξακουστὸ πατέρα της σκότωσε μὲ τὴ βία,
 κι ἀφίνοντας τὴν πάτρια γῆς, στὴ Θήβα ἦρθεν ἱκέτης,
 στοὺς ἀσπιδόφορους Καδμείους. Μὲ τὴν τρισεύγενή του
 γυναῖκα κατοικοῦσε αὐτοῦ, μὰ δίχως ν' ἀπολάβει 15
 τὸν ἔρωτα· τί τοῦ εἶτανε ἀμποδισμένη ἡ κλίνη
 τῆς κόρης τοῦ Ἐλεχτρούωνα τῆς ὠριοστραγαλούςας,
 ποιεῖν τῶν μεγάλόκαρδων τῶν γυναικαδεσφινῶν του
 τὸ φόνον δὲν ξεδιχηθεῖ, καὶ κάψει τῶν Ταφίων
 τὶς χώρες καὶ τῶν Τηλεβῶν. Κι εἶταν οἱ Θεοὶ μαρτύροι 20
 ποῦ ἐξαναγκάστη, καὶ γι αὐτό, τρέμοντας τὴν ὀργή τους,
 νὰ σώσει τὸ ἔργο ἐβιάζονταν ποῦ πρόσταξεν ὁ Δίας.
 Μαζί του οἱ πολεμόχαροι βαδίζαν ἀλογάδες
 οἱ Βοιωτοί, ποῦ ἀνάπνεαν ἀπάνου ἀπ' τὰ σκουτάρια,
 κι οἱ μαχητάδες οἱ Λοκροὶ κι οἱ ἀντρείοψυχοι Φωκῆδες. 25
 Κι ὁ γιὸς τοῦ Ἀλκαίου ὁ βγενικὸς ἀρχηγὸς σ' ὅλους εἶταν,
 κι ὅλοι τὸν ἐδοξάζανε. Μὰ ὁ Δίας πατέρας σκέδιο
 στὸ νοῦ του ἄλλο ἐκατιάστρωνε: ἕναν ἥρωα νὰ γεννήσει,
 ποῦ ἀπ' τοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς θνητοὺς τὸν κίντυνο νὰ διώξει.
 Κι εὐτὺς δόλους ὑφαίνοντας, ἀπὸ τὸν Ὀλυμπό του 30
 κατέβηκε μ' ἀποθυμῆς νυχτερινὲς γιομάτος
 γιὰ ὠμορφοζώντανη θνητή, κι ἦρθε στὸ Τυφαιόνιο.
 Ἀπέχει ἀνέβη στὴν κορφὴ τοῦ Φίκιου ὁ σοφὸς Δίας,
 ὅπου σὰν ἔκατσε, ἄρχισε τὰ θαμαστά του σκέδια
 νὰ μελετᾷ, κι ἐρωτικά τὴν ἴδια νύχτα ἐσμίχτη 35
 μὲ τὴν ὠμορφοστράγαλη τοῦ Ἐλεχτρούωνα κόρη.
 Τὴν ἴδια κι ὁ Ἀμφιτρούωνας νυχτιά ὁ λασηγεμόνας

στήν κατοικιά του ἐγιάγυρεν ἀπ' τὸ σωσμένο του ἄθλο.
 Στους δούλους του καὶ στοὺς βοσκοὺς δὲ λόγιασε νὰ πάει, 40
 περιχοῦ στήν κλίνην ἀνεβεῖ τῆς σαστικῆς του· τόσο
 μεγάλη εἶταν ἡ ἀποθυμὴ τοῦ ἄρχοντα τῶν λαῶν.
 Ὡσὰν ἐκεῖον ποῦ μὲ χαρὰ ξεφεύγει τὴν ἀρρώστια,
 τῇ συμφορᾷ ἢ τῇ φυλακῇ, ὁ Ἀμφιτρύωνας ὅμοια
 ἀπ' τὸ σωσμένο τὸ ἔργο του, στὸ σπῖτι του ξανᾶρθε
 πασίχαρος, καὶ ἐπλάγιασε μέσα στήν ἴδια νύχτα 45
 μὲ τὴ σεβάσμιμα του κυρά, καὶ τρύγησε τὰ δῶρα
 τῆς Ἀφροδίτης τῆς χρυσεῖς. Κι ἡ Ἀλκμήνη μαλαγμένη
 ἀπὸ ἓναν Θεὸ καὶ ἀπὸ τὸν πιὸ λεβέντη τῶν θνητῶν,
 δίδυμους γιούς ἐγέννησε στήν ἐφτάπυλὴ Θήβα.
 καὶ μ' ὅλο ποῦ εἶταν ἀδερφοί, δὲ μοιάζαν· ὁ ἓνας εἶταν 50
 χειρότερος, μὰ ὁ ἀξιότερος ὁ ἄλλος τῶν ἀνθρώπων·
 ἀντρεωμένος, τρομερός,—ἡ δύναμις ἡ Ἡρακλénια!—
 Αὐτὸν μὲ τὸν Κρονίωνα τὸν ἔπιασε ἡ Ἀλκμήνη,
 καὶ μὲ τὸ λαοάρχοντα τὸν Ἀμφιτρύωνά της,
 τὸν Ἰφικλῆ. Μ' ἓναν θνητὸ τὸν ἓναν, καὶ τὸν ἄλλον 55
 μὲ τῶν Θεῶν τὸν προσταχτή, τὸν Δία τὸ γιὸ τοῦ Κρόνου.

.....
 Σκοτῶνει τὸν ἀντρεϊόφυγο τοῦ Ἄρη τὸ γιό, τὸν Κύννο.
 Σὲ ἄλσος ἱερὸ τοῦ Ἀπόλλωνα τοῦ Τόξευτῃ τὸν σμίγει,
 μαζί μὲ τὸν πατέρα του τὸν πολεμόχαρο Ἄρη, 60
 καὶ λάμπανε σὰν τῇ λαμπρῇ τῇ φλόγᾳ ἀπ' τὰ ῥαματὰ τους,
 ὀλόρθοι πὰ στ' ἀμάξι τους· καὶ τὰ γοργὰ τους ἄτια
 τὸ χῶμα μὲ τίς κρούπεξες βροντούσανε, καὶ ἡ σκόνη
 ἀπ' τοὺς τροχοὺς ὀλόγυρα σκόνονταν, καὶ ἀπ' τὰ πόδια
 τῶν ἄλογων, ποῦ πάραντα ὀργούσανε νὰ τρέξουν.
 Κι ὁ ἄξιος ὁ Κύννος τῶρπιζε στὸ βάθος καὶ χαιρόνταν, 65
 τὸ γιὸ τοῦ Δία τὸν ἀντρακλα καὶ τὸ σταυραδεργό του
 νὰν τοὺς ξεκάνει καὶ τοὺς δυό, καὶ νὰν τοὺς πάρει ἀπέχει
 τὰ δοξασμένα τὰ ῥαματα. Μὰ ὁ Ἀπόλλωνας ὁ Φοῖβος
 τᾶστρονε ἀλλιῶς καὶ τοῦ Ἡρακλῆ τὴ δύναμις ἐκεντοῦσε.
 Κι ὅλο τὸ ἱερὸ τοῦ Ἀπόλλωνα τὸ ἄλσος τοῦ Παγασαίου 70
 ἔλαμπε καὶ ὁ ναὸς μαζί ἀπ' τὰ ῥαματα τοῦ Ἄρη
 καὶ τοῦ ἴδιου, ποῦ ἀπ' τὰ μάτια του σπίθες ἐξεπετιοῦνταν.
 Ποιὸς ζωντανὸς θνητὸς ποτές νὰ παραβγεῖ θὰ ἐτόλμαε,
 ἐξὸν ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ καὶ τὸν ἀντρεῖον Ἰόλαο;
 Τὶ εἶταν ἡ ρώμη τους τρανή, καὶ τὰ γερά τους μπράτσα 75
 κρέμονταν ἀπ' τοὺς νώμους τοὺς στά στιβαρά τους μέλη.—
 Καὶ στὸν ἀντρεῖον Ἰόλαον ὁ Ἡρακλῆς ἔτσι εἶπε:

Ἀντρεωμένε Ἰόλαε καὶ γκαρδιακέ μου! Ἀλήθεια
 ὁ Ἀμφιτρύωνας ἄσκημα πρὸς τοὺς Θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου
 ἐφέρεθι, στήν ὠριόκαστρη σὰν πέρασε τὴ Θήβα, 80
 ἀφίνοντας τὴν Τίρυνθο, ἀφοῦ σκότωσε πρῶτα
 τὸν Ἥλετρυῶνα ἀπ' ἀφορμὴ στά κουτελᾶτα βώδια.
 Κι ἦρθε στὸν Κρόοντα καὶ στὴ μακροπέπλη Ἡνιόχη,

- ποῦ μὲ φιλία τὸν δέχτηκαν κι ἀπ' ὅλα τοὺς ἐδῶκαν,
 καὶ πιότερο τοὺς τίμησαν ἀκόμα κι ἀπὸ ἱκέτες. 85
 Κι ἔτσι ἔξαγε πασίχαρος μὲ τὴν ὥριοστραγάω
 γυναῖκα του. Καὶ κάμποσα σὰν ἐδιαβήκαν χρόνια,
 ἀνόμοιαστοι, ὁ πατέρας σου κι ἐγώ, σὲ νοῦ καὶ σῶμα,
 ἐγεννηθήκαμε, κι ὁ Δίας τοῦ θόλωσε τὰ φρένα·
 κι ἀφίνοντας καὶ σπῖτι τοῦ ξάργου καὶ γονικά του, 90
 τὸν Εὐρυστέα τὸν ἄδικον ἐπῆγε νὰ δουλέψει.
 Ὁ ἔρμος! ἀναστέναξε πολὺ πικρὰ κατόπι
 καὶ μετανόησε ἀνώφελα γιὰ τὸ μοιραῖο του σφάλμα.
 Σὲ μένα δαίμονας κακὸς σκληροὺς μοῦ ἐπίβανε ἄθλους.
 Μὰ πιάσε πάραυτα, ὦ ἀκριβέ, τῶν γλίγωρων ἀλόγων 95
 τ' ἀλικογκέμια καὶ γραμμὴ σπρῶξε τ' ἀνάλαφρο ἄρμα,
 καὶ τὴν ὀρμὴ τῶν γλίγωρων ἀτιῶν ξεθαρρεμένα,
 δίχως τὴ λύσσα νὰ σκιαχεῖς τοῦ ἀνθρωποχτόνου τοῦ Ἄρη,
 ὅπου γιομόζει μὲ σκονγμοὺς τὸ ἱερὸ τὸ δάσος ὅλο
 τοῦ Ἀπόλλωνα τοῦ Τοξευτή, κι ὅπου μὲ τὴν ἀντριά του 100
 ὄλην, σὲ λίγο μπούχτισμα θὰ νοιώσει τῆς ἀμάχης.
 Ἀπέκει τοῦ ἀποκρίθηκεν ὁ ζηλεμένος Ἰόλαος:
 Φίλε, ὁ πατέρας τῶν θνητῶν καὶ τῶν Θεῶν, κι ὁ Πόντος
 ὁ κοσμοσείστης, ποῦ φυλᾷ τῆς Θήβας τ' ὄριο κάστρο,
 τὴν κεφαλὴ σου ἀμέτρητα τιμοῦνε, μὰ καὶ σπρώχνουν 105
 στὰ χέρια σου τὸν ἄντρακλα τοῦτον τὸν δυνατόνε,
 νὰν τὸν νικήσεις καὶ λαμπρὴ μὲ δόξα νὰ κερδίσεις.
 Ὅμπρὸς λοιπόν! τὰ φονικά σπαθιά σου περιζώσουν!
 γιὰ νὰ σιμώσῃ τὸ ἄρμα μας πάραυτα τοῦ Ἄρη τὸ ἄρμα
 καὶ νὰρχινίσουμε. Ἐννοια σου! μῆτε τὸ γιὸ τοῦ Δία, 110
 μῆτε τὸ γιὸ τοῦ Ἰφικλῆ δὲ θενὰ σκιάξῃ! Ἀτός του
 μπρὸς στῆς Ἀλκμήνης τὰ παιδιὰ θενὰν τὸ κόψει λιάσπη.
 Τὶ ἐμεῖς ἀμάχη καὶ σφαγὴ ἀπὸ τὰ φαγοπότια
 προκρίνουμε καὶ τρέχουμε στὸ συναπάντημά του.
 Εἶπε, καὶ χαμογέλασεν ἡ δύναμη ἡ Ἡρακλένια 115
 ἀπὸ χαρά, τὶ τοῦ ἄρεσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰολάου.
 Καὶ τοῦπε αὐτά, στὸ γῦρο του, τὰ φτερωμένα λόγια:
 Ἰόλαε, ἦρωα θεϊκῆ, δὲ θενὰργήσῃ ἡ μάχη.
 Κι ἂν εἴσουν ἄντρας πάντοτε, τὸ τρανὸν ἄτι τῶρα
 ὀδήγα, τὸ καλλίτερο μὲ τὴ γαλάζια χαίτη, 120
 καλὰ, κι ὅσο τὰ κότσια σου βαστᾶνε βόηθησέ με.
 Ἔτσι σὰν εἶπε, ἐφόρεσε τὰ μπρούτζινα τζαπράζια
 στὰ γόνατά του, τοῦ Ἡφαιστου τοῦ φημισμένου δῶρο.
 Στερνά, μὲ χρυσοθώρακα, τὰ στήθια του, πανώριον
 καὶ πλουμιστὸν ἐτύλιξε, ποῦ ἡ Ἀθηνᾶ ἡ Παλλάδα, 125
 τοῦ Δία ἡ κόρη, τοῦδωκεν ὄντας ἐπρωτορίχη
 στὰ θλιβερὰ παλέματα. Στους νῶμους του κατόπι
 ἐκρέμασε τὸ σίδερο ποῦ τὸ χαμὸ ἀλαργεῖ.
 Κι ἀπέκει ὁ ὀλέθριος ἄντρακλας στὶς πλάτες τὴ φαρέτρα
 ἔριξε τὴ βαθουλωτὴ, γιομάτη ἀπ' τὶς σαῖτες 130
 τὶς σύγκρυνες ποῦ τὸ βουβὸ τὸ θάνατο σκορπίζουν,

καὶ ποῦχαν μὲρὸς στὶς μῦτες τοὺς τὸν πόνο καὶ τὸ χάρο,
 κι εἶταν μακριές, γυάλιστερές στὴ μέση, καὶ μὲ μαῦρα
 ἀητοῦ φτερά στὶς ἄκρες των. Κι ὕστερα τὸ κοντάρι
 ἄρπαξε πᾶ τὸ σουγλερό, τὸ χάλκινο, τ' ἀσβόλιο. 135

Στερνά, τὴ χαλυβένια του τὴν περικεφαλαία
 βάζει, — ὦρια καὶ καλόχυτη, — ποῦ ἔφτανε ὡς τοὺς κροτάφους
 καὶ τοῦ Ἡρακλῆ τοῦ θεϊκοῦ προστάτενε τὴν κάρα.
 Τέλος τὴν ἀδιαπέραστη φουχτῶνει τὴν ἀσπίδα,
 ποῦ τὰ πλουμῖδια εἶχε λογῆς. Θάμαζες νὰ τὴ βλέπεις· 140

τ' ἄκρα ἀπὸ λεφαντόδοντο κατάλευκο καὶ σμάλτο
 ἔλαμπε ἀπὸ τὸ μάλαμμα κι ἀπὸ τὸ κεκριμπάρι,
 καὶ κύκλους εἶχε γαλανοὺς ζωγραφιστοὺς στὴν ὄψη.
 Στὴ μέση ὁ ἀνεγδιήγητος ὁ Φόβος ἀπὸ ἀτσάλι,
 ποῦ πρὸς τὰ πίσω κοίταξε μὲ μάτια ἀχιδοβόλα· 145

κι ἀρματωμένη ἡ μούρη του εἶταν ἀπ' ἄσπρα δόντια,
 δόλαγρια κι ἀδυσώπητα. Καὶ στὸ ἄγριο μέτωπό του
 ἡ τρομερὴ ἡ ἔριδα πετοῦσε, ποῦ θολώνει
 τὰ φρένα τῶν πολεμιστῶν, ποῦ ἀποκοτοῦν στοῦ Δία
 τὸ γιὸ νὰ πᾶν ἐνάντια. Οἱ ψυχές τοὺς κατεβαίνουν 150

μέσα στὰ τρίσβαθα τῆς γῆς, στὸ μαυρισμένον Ἄδη,
 καὶ κάτου ἀπὸ τὸ Σείριο τὰ σκέλεθρά τοὺς τώρα
 ξεγυμνωμένα κι ἄσαρκα μουχλιάζουν καὶ σαπίζουν.
 Ἐδῶ ὁ διωγμὸς κι ὁ γυρισμὸς, τὸ φονικό, ἡ φευγάλα
 ἐζωγραφίζονταν, κι ἐκεῖ ἡ ἀνακατοσοῦρα 155

Κι ἡ Ἐριδα σαλεύουνε. Κι ὁ χάρος παρακάτου
 ὁ ἀλύπητος, τοὺς ζωντανοὺς καὶ τοὺς νεολαβωμένους
 ἦ κι ἄλλους ἄρπαξε γεροὺς καὶ σώους ἀπ' τὰ ποδάρια.
 Ἡ ματωμένη του ντυσιὰ στοὺς ὤμους του ἀπὸ πάνω
 ἀνέμιζε, κι ὅλο ἔσκουζε κι ἔριχνε βλέμματ' ἄγρια. 160

Ἐδῶ τῶν ἀδυσώπητων φιδιώνε τὰ κεφάλια
 τὰ δώδεκ' ἀνορθώντουσαν, τρομάζοντας τ' ἀσκέρια
 τῶν μαχητᾶδων ποῦ κοτοῦν στὸν Ἡρακλῆ νὰ πᾶνε
 ἐνάντια. Τὰ δόντια τοὺς τρίζαν, ἐνῶ ἐμαχόνταν
 ὁ γιὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνα. Κι ὅλες αὐτὲς οἱ ὄψες 165

οἱ θαμαστὲς ἀστράφτανε. Στιγματισμένες εἶταν
 οἱ μπλάβες ράχες τῶν φιδιῶν, κι εἶχαν μαῦρες μασέλες.
 Ἄλλοι εἶταν ἀγριόχοιροι τρομακτικοὶ καὶ λόντες
 ποῦ ἀλληλοκοιταζόντουσαν ἔτοιμοι ν' ἄρπαχτοῦνε,
 κι ἄλλοι σ' ἄλλους ἐχύμιζαν δίχως νὰ τρέμουν διόλου, 170

μὰ οἱ αὐκένες τοὺς ἐσκάντζιαζαν. Ἕνας πελώριος λόντας
 νεκρὸς παρέχει ἐκοίτονταν, καὶ δυὸ σπαράζαν χάμου
 ἀγριόχοιροι χωρὶς ζωὴ, κι ἀπ' τὰ κορμιά τοὺς αἶμα
 στὴ γῆς κυλοῦσε δλόθολο· κι ἀνάσκελα πεσμένοι
 εἶτανε κάτου ἀπ' τὶς κοιλίες τῶν ἄγριων λιονταριῶν. 175

Μὰ οἱ ἀγριόχοιροι κι οἱ ἀμέρωτοι λόντες, κι ἀπὸ τὰ δύο
 Τὰ μέρη, ἀκόμα ἐλύσσαγαν κι ἀφρίζαν ν' ἄρπαχτοῦνε.
 Αὐτοῦ εἶταν τῶν πολεμιστῶν τῶν Λαπιθῶν οἱ μάχες,
 γύρ' ἀπ' τὸ βασιλιᾶ Καινέα, τὸν Δρύαντα, τὸν Ἐξάδιο,

τὸν Πρόλογο, τὸ Φάληρο, τὸ Μόρφο, τὸν Πειρίθοο, 180
 τὸν Ἀμπυκίδη, τὸν Ὀπλέα, τὸν Τιταρήσιο, τοῦ Ἄρη
 βλαστάρι καὶ τοῦ Αἰγέα τὸ γιὸ τὸ Θεόμορφο Θησέα.
 Ὅλοι ἀσημένιοι, καὶ χρυσῆς ἀρματωσιὲς φοροῦσαν.
 Στὴν ἄλλην ἄκρια οἱ Κένταυροι κυκλῶναν τὸν πελώριο
 Πετραῖο καὶ τὸν Ἄσβολο τὸ μάντη, καὶ τὸν Ἄρχτο, 185
 τὸν Οὐρεῖο καὶ τὸ Μίμαντα μὲ τὴν ἀσβόλια χαίτη,
 τὸ Δρύαλο, τὸν Περιμηδιᾶ — τοὺς δύο γιούς τοῦ Πεῦκη.
 Ὅλοι ἀσημένιοι, ρόπαλα κατάρχουσα ἐκρατοῦσαν.
 Σὰ ζωντανοὶ στὸν πόλεμον ὁρμοῦσαν στὴν ἀράδα
 Κι ἀπὸ κοντὰ ἐμαχόντουσαν μὲ ρόπαλα ἢ κοντάρια 190
 Αὐτοῦ καὶ τὰ γοργόποδα τ' ἄτια τ' ὀλέθριον τοῦ Ἄρη,
 ὀλόχρυσα. Κι ὁ ἀμέρωτος Θεὸς ὁ πετσογδάτης,
 ὁ Ἄρης, μὲ τὸ δόρατο στὰ χέρια, τὰ φουσάτα
 πρόσταξε, ἀπ' τὸ αἷμα κόκκινος, ξεγδέρνοντας ἀκόμα
 καὶ μαχητάδες ζωντανούς, στ' ἄρμα του ἀπάνω ὀλόρθος. 195
 Καὶ πλάϊ ὁ Φόβος κι ὁ Χαμὸς ἐτοιμοὶ γιὰ νὰ μποῦνε
 μὲς στὸ σωρὸ ἐστεκόντουσαν. Κι ἡ Τριτογένεια ἡ ὀλέθρια
 τοῦ Δία ἡ κόρη, εἶταν ἐκεῖ ξολοθρεμὸ διψώντας,
 μὲ τὸ κοντάρι στὸ δεξί, μὲ τὴν μαλαματένια
 περκεφαλαία στὴν κεφαλὴ καὶ τὴν ἀσπίδα γύρω 200
 στοὺς ὤμους καὶ ριχνόντανε μὲς τὴν τραχιὰν ἀμάχη.
 Παρέκει εἶταν τῶν θεῶν ὁ ἱερὸς χορὸς. Στὴ μέση
 ὁ γιὸς τοῦ Δία καὶ τῆς Λητώς, ποῦ στὴ χρυσῇ κιθάρᾳ
 ἔπαιζε. Πίσω ἡ σύναξη εἶταν τῶν Ὀλυμπίων
 ὅπου κειμήλια ξάνοιγες πλήθια ἀπ' τῶν ἀθανάτων 205
 ὀλόγυρα τὴν ἀγορά, κι οἱ Πιερίδες Μοῦσες
 συνόδευαν κι ἀρμονικὰ μοιάζαν νὰ τραγουδᾶνε.
 Ἐνα λιμάνι ἀνοίγουνταν τῆς θάλασσας τῆς ἄγριας
 παρέκει, ὅλο ἀπὸ καλαῖ κυκλωτερό, γιομάτο
 κύματα. Καὶ στὴ μέση του, τὰ ψάρια κυνηγώντας, 210
 δερφίνια ἐκολυμπούσανε. Καὶ δυὸ ἀπ' αὐτὰ ἀσημένια,
 φυσῶντας ἀπ' τὰ οὐρθοῦνια τοὺς νερό, τὰ βουβοψάρια
 πιάναν, κι αὐτὰ — ποῦ χάλκινα εἶταν, — ἀντιστεκούνταν
 ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ δόντια τοὺς. Κι ἓνας ψαράς στὴν ἄκρια
 τὰ κοίταξε ἐτοιμάζοντας τὸ δίχτυ του νὰ ρίξει. 215
 Ὁ Καβαλλάρης ὁ Περσέας ὁ γιὸς τῆς ὤριομάλλας
 Δανάης πιδ' ἐκεῖ, ποῦ ἡ ἀσπίδα του ὀρθή εἶταν, ἀπὸ θάμα
 ἄλυτο, τὶ δὲν ἄγγιζε τὰ πόδια του καὶ μήτε
 ἐστηριζόνταν πουθενά. Κι εἶταν χρυσοφτιασμένη
 ἀπ' τὸν κουτσὸ τὸν ἔνδοξο. Στὰ πόδια φτερωμένα 220
 φοροῦσε πέδιλα. Σπαθὶ χάλκινο, σὲ φηκάρι
 μαῦρο, καὶ μὲ σπαθόλουρο στοὺς ὤμους κρεμασμένο,
 καὶ σὰν τὴ Σκέψη ἐπέταγε. Τοῦ σκέπαζε τὶς πλάτες
 τὸ ἄγριο κεφάλι τῆς Γοργῶς, καὶ θάμα νὰν τὸ βλέπεις,
 γύρ' ἀσημένιο ἀνέμιζε διασάκι, ἀπ' ὅπου κρόσσια 225
 χρυσᾶ ἐκρεμνιοῦνταν. Κι ἡ φριχτὴ ἡ περικεφαλαία
 τοῦ Ἄδη ὡς τοὺς κροτάφους του, ποῦχε τὴ μαύρη νύχτα.

Κι αὐτὸς σὰ νὰ βιαζότανε μὲ φόβο, τῆς Δανάης
 ὁ γιὸς, ἐνῶ οἱ ἄφαντες κι ὀξαποδῶ Γοργόνες
 ἐτρέχανε ξοπίσω του, σὰ γιὰ νὰν τὸν ἀδράξουν. 230
 Κι ἀπάνω στὸ κυνηγητὸ ἡ χαλυβένια ἀσπίδα
 ἐβροντοβόλαε δυνατά. Στὶς ζῶνες τους κρεμνιοῦνταν
 δυὸ φίδια ποῦ σφυρίζανε καὶ ποῦ μὲ τὰ κεφάλια
 ὀλόρθα, ξεπετούσανε τὶς γλῶσσες τους, κι ἐτρίζαν
 τὰ δόντια τους, σκορπίζοντας ματιὲς ξαγριεμένες. 235
 Κι ἀπ' τῶν Γοργόνων τὰ φριχτὰ κεφάλια ἀεροστεκόνταν
 ἡ Φρίκη ἡ ἀπερίγραφη. Πιὸ κάτω μαχητάδες
 πολέμαγαν μὲ τ' ἄρματα τὰ φονικὰ ὡς τὰ δόντια.
 Καὶ ἄλλοι τὴν καταστροφὴ ἀπὸ τὰ σπιτικά τους
 ἐδιώχνανε καὶ πολιτεῖες ἄλλοι κουρσέβαν ξένες. 240
 Κάμποσοι χάμον ἐκοίτουνταν καὶ κάμποσοι ἐμαχόνταν
 ἀκόμα. Σὲ καλόχτιστους πύργους ψηλοῦς, γυναικες
 στριγγὲς φωνὲς ξεσπούσανε, καὶ ζωντανὲς ἐμοιάζαν·
 τὶ τοῦ κουτσοῦ τοῦ Ἡφαιστου τὸ δοξαστὸ εἶταν τὸ ἔργο.
 Κι ὅσοι ἀπὸ τὰ γεράματα εἶχανε πιά τσακίσει, 245
 ὅζω ἀπ' τὶς πόρτες ἔστεκαν ἀράδα, μὲ ὑψωμένα
 τὰ χέρια τους πρὸς τοὺς θεοὺς, καὶ νοιώθανε τρεμουῖα
 γιὰ τοὺς ὑγιούς τους. Τοῦτοι ἐδῶ μάχονταν, καὶ μαζὶ τους
 οἱ μαῦρες Κῆρες, τρίζοντας τ' ἄσπρα τους δόντια, σκοῦχτες,
 ἀγριόθωρες, ἀκόλαστες κι αἱματοπότρες, ὅλο 250
 φιλονεικοῦσανε γιὰ ἐκείους ποῦ πέφταν, τὶ ποθοῦσαν
 νὰ πιοῦν τὸ μαῦρον αἷμά τους. Κι ἄπλωναν τὰ μεγάλα
 τὰ νύχια κατ' ἀπάνω τους, ν' ἀρπάξουν τὴν ψυχὴ τους,
 στὸν Ἄδη καὶ στὰ Τάρταρα τὰ κρύα νὰν τὴ φέρουν.
 Ὑστερα, αἶμ' ἀνθρώπινο νὰ πιοῦν διψώντας κι ἄλλο 255
 καὶ νὰ χορτάσουν, πίσω τους τῶν σκοτωμένων ρίχταν
 τὰ πτώματα, καὶ στὸ σωρὸ ὀρμούσανε καὶ πάλι.
 Αὐτοῦ ἡ Κλωθὴ κι ἡ Λάχεση κι ἡ Ἄτροπος, ποῦ δὲν εἶνε
 τρανὴ Θεά· ἡ παλιότερη κι ἡ δυνατότερη ὅμως
 τὸ δίχως ἄλλο ἀπὸ τὶς τρεῖς. Καὶ γιὰ ἓναν καὶ τὸν ἴδιον 260
 φιλονεικοῦσαν μαχητὴ φριχτά· καὶ μεταξύ τους
 μὲ λύσσα ἐκοιταζόντουσαν, συμπλέκοντας τὰ χέρια
 μὲ τὰ μεγάλα νύχια τους. Στὸ πλάϊ τους ἡ Ἀχλύδα
 στεκόνταν ἡ θρηνητικὴ, ἡ ἀχνὴ κι ἡ ζουριασμένη
 ἀπὸ τὴν πεῖνα, μὲ παχιά γόνατα, καὶ μὲ νύχια 265
 μακριὰ στὰ χέρια της· πολλὴ μύξα ξεχύναν πάλι
 τὰ οὐρθούνια της κι ἐκύλαγεν ἀπὸ τὰ μάγουλά της
 αἷμα στὴς γῆς. Ἔστεκε ὀρθή, δείχνοντας δόντια ἀπαίσια.
 Καὶ κουρνιαχτὸς τῆς σκέταζε τοὺς ὤμους πυκνῆς σκόνης·
 κι ἡ σκόνη ὑγρὴ ἀπὸ κλάματα εἶταν. Μιὰ χώρ' ἀκόμα 270
 μαλαματένια, ὠριόπυργη κι ἐφτάπτυλη πιὸ κάτω
 ποῦ οἱ κάτοικοι μὲ χοροὺς ξεφάντωναν καὶ γλέντια.
 Σὲ ἀμάξι καλοκάμωτον νυφοῦλαν ὀδηγοῦσαν
 στὸν ἄντρα της, κι ὀλόγυρα τοῦ Ὑμέναιου τὰ τραγούδια
 ἀκούγονταν. Στὰ χέρια τους οἱ δοῦλες, ἀναμένες 275

- δᾶδες κρατοῦσαν καὶ μπροστὰ παγαίνανε, καὶ πίσω
 ἄλλοι ἄκλουθοῦσαν μὲ χορούς. Μὲ τ' ἀπαλά τους χεῖλη
 γλυκοὺς σκοποὺς ἐσκορπιζαν, ἐνῶ ἄλλοι τὶς φλογέρες
 παῖζαν καὶ τὰ ἡχοσκόπια τους ἀντιλαλοῦσαν πέρα.
 Καὶ τὸ χορὸ συντρόφευαν ἄλλοι μὲ τὶς κιθάρες 280
 μὰ οἱ νιότεροι μαγεύονταν βαρώντας τὸ σουραῦλι.
 Κι ἄλλοι ἀγαποῦσαν τὸ χορὸ νὰ σέρνουν τραγουδώντας,
 κι ἄλλοι χαμογελοῦσαν μόνον νὰν τοὺς ἀκοῦνε
 καὶ νὰν τοὺς βλέπουν. Κι οἱ χοροί, τὰ φαγοπότια, σ' ὅλη
 τὴν πολιτεία κρατοῦσαν, ἐνῶ οἱ καβαλλαρέοι 285
 ἐτρέχαν ὀλοτρόγυρα καβάλλα στ' ἄλογά τους.
 Κι ἐδῶ καλλοῦργοι ὀργώνανε τὴ γῆς τὴν πλουτοδότρα,
 ξέξωστοι κι ἀνασκουμπωτοί. Κι ἐκεῖ εἶταν πλούσιο θέρο·
 κι οἱ θεριστάδες κόσιζαν τὰ στάχια τὰ γενάτα,
 τὰ σκατίζόμενα, τὰ βαριά, τῆς Δήμητρας τὰ δῶρα. 290
 Ἄλλοι δεμάτια τᾶφτιαναν καὶ τᾶπλωναν στ' ἁλώνι,
 καὶ μὲ τὰ κλαδευτήρια τοὺς ἄλλοι τρυγούσαν πάλι,
 κι ἄλλοι πανέρια γιόμοζαν ἀπ' ἄσπρα κι ἀπὸ μαῦρα
 σταφύλια, ἀπὸ τὰ κλήματα τὰ πυκνοφυλλωμένα,
 κι ἀπ' τ' ἀσημένια τοὺς κλαδιὰ κομένα. Εἶταν ἀκόμα, 295
 μαλαματένια κλήματα, ἔργο τοῦ Ἡφαίστου τ' ἄξιον,
 γιομάτα φύλλα καὶ τσαμπιὰ ποῦ παίρναν νὰ μαυρίζουν,
 καὶ πλάϊ ἀσημοπάλουκα μπηχτὰ νὰν τὰ στηρίζουν·
 καὶ τὸ σταφύλι πάταγαν ἄλλοι στὰ πατητήρια.
 Ἄλλοι σὲ γροθοπάλεμα παράβγαιναν παρέκει. 300
 Κυνηγητάδες τοὺς γοργοὺς λαγοὺς ἐκυνηγοῦσαν,
 καὶ σκύλοι μακριοδόνταροι πασκίζαν νὰν τοὺς πιάσουν,
 μὰ ξεγλιστροῦσαν οἱ λαγοί. Πιὸ πέρα ἄρματολάτες
 στοὺ γλίγωρο τὸ τρέξιμο παράβγαιναν. Ὅλορθοι
 ἐπ' αὐτὰ καλοκάμωτα τ' ἀμάξια τους, ἀφίναν 305
 τὰ γκέμια καὶ τὰ ὀλόγοργα σπρώχναν ἀλόγατά τους,
 ὅπου σκιρτώντας πέταγαν· καὶ τὰ γερά τ' ἀμάξια,
 κι οἱ ῥόδες τους, στὰ ὀλόγυρα βροντόλαμα ἀντηχοῦσαν.
 Κι ὀλοένα ἐξακολούθαγαν νὰ τρέχουν οἱ ἀλογάδες
 τὴ νίκη εἶταν ἀνόριστη κι ἀβέβαιος ὁ ἀγῶνας. 310
 Κι ἓνας μεγάλος τρίποδας χρυσὸς εἶταν στὴ μέση
 ἐπαθλο—ἔργο τοῦ Ἡφαίστου τοῦ ξακουσμένου κι ἄξιου.
 Τὰ κύματά του ὁ Ὠκεανὸς ἐμοιάζε νὰ κυλάει
 ἀπ' τὴν ἀσπίδα ὀλόγυρα τὴν πολυπλουμισμένη.
 Κύνκοι ἀεροπετάμενοι κραξίματα σκορποῦσαν 315
 καὶ σῶν νερῶν τὶς κορυφὰς ἐκολυμποῦσαν ἄλλοι.
 Πιὸ πέρα ἐπαιχνιδίζανε τὰ ψάρια, κι εἶταν θάμα
 νὰν τὰ κοιτᾷς, καὶ γιὰ τὸ Δία τὸν ἴδιο ἀκόμα θάμα,
 ποῦ ἐπρόσταξε τὸν Ἡφαίστο νὰ φτιάξει τὴν πελώρια
 ἀσπίδα αὐτῇ τῇ δυνατῇ. Κι ὁ ἀσκήκης γιὸς τοῦ Δία, 320
 τὴν πῆρε καὶ τὴν ἔπαιξε στὰ στιβαρά του χέρια,
 πηδώντας πᾶ' στ' ἀμάξι του, ὅμοιος μ' ἀστραποβρόντι
 τοῦ Δία τοῦ τρικυμιστή. Κι ὁ ἄρματολάτης Ἰόλαος,

- μπρὸς καθιστός, ὁδήγαγε τὸ κυρτωμένο ἄμαξι.
 Κι ἡ γλανκομάτα ἡ θέαινα κοντοσιμώνοντάς τους, 325
 ἡ Ἄθηνᾶ, τὰ λόγια αὐτὰ τοὺς λέει τὰ φτερωμένα :
- Γειά σας γενιὰ τοῦ δοξαστοῦ Λυγκέα! Ἄμποτε ὁ Δίας,
 τῶν μακαρίων ὁ προσταχτής, δύναμη νὰ σᾶς δώσει
 τὸν Κύκνο νὰ σκοτώσετε τώρα, καὶ τ' ἄρματά του 330
 λάφυρα νὰν τοῦ πάρετε τὰ δοξαστά. Ὅμως ἄκου
 τὰ λόγια ποῦ θεὰ σου πῶ, ὦ τῶν θνητῶν πιὸ ἀντρεῖε!
 Τὸν Κύκνο σὰν ξεκάνεις πιά, κι αὐτὸν καὶ τ' ἄρματά του
 ἄσε καὶ πρόσεξε καλὰ τὸ θνητοκαταλύτη
 τὸν Ἄρη. Μὲ τὰ μάτια σου ποῦ μόλις τὸν ξανόϊξες 335
 γυμνὸν ἀπ' τὴν ἀσπίδα του, βάρ' του μὲ τὸ κοντάρι
 τὸ σύγγλερὸ στὸ ἀσκέπαστο μέρος, κι ἀπέκει ἀμέσως
 πόδισε! τί ἀπ' τὴ Μοῖρα αὐτὸ δὲν εἶν' ἐπιτραμένο,
 τ' ἄτια του καὶ τὰ δοξαστά νὰ πάρεις ἄρματά του.
 Ἔτσι σὰν εἶπε ἡ εὐγενὴ θεὰ στ' ἄμαξι ἀνέβη,
 στὰ χέρια τῆς τ' ἀθάνατα, τὴ νίκη καὶ τὴ δόξα 340
 κρατώντας. Καὶ σ' ἀπόλιγο τ' ἄλογατα ἐρεθίζει
 ὁ Ἰόλαος μὲ βροντερὴ κραυγὴ, καὶ τρομασμένα
 σύραν τ' ἄμαξι τὸ γοργό, σκώνοντας στὴν πεδιάδα
 τὴ σκόνῃ. Τὴν ἀσπίδα τῆς κι ἡ Γλανκομάτα σιώντας 345
 τίς δυνάμεις του φτέρωσε, κι ἄχισε ἡ γῆς τριγύρα.
 Κι ἀντάμα ἐπροχωρούσανε κι οἱ δυό, ὅμοιοι μὲ θύελλα
 καὶ μὲ φωτιὰν ὁ ἄλογας ὁ Κύκνος κι ὁ ἄγριος Ἄρης.
 Καὶ τ' ἄτια σὰν ἐσμίξανε, χρεμέτισαν καὶ πέρα
 ἀντήκησαν, κι ἡ δύναμη τοὺς εἶπε ἡ Ἡρακλένια :
 Κύκνε δειλέ! ἐναντίοι μας γιατί τ' ἄλόγάτά σου 350
 σπρώχνεις, ὅπου ἄντρες εἵμαστε δοκιμασμένοι ἀπ' ἄθλους
 καὶ κόπους; Παραμέρισε τῶριο σου ἄμαξι, κι ἄσε
 τὸ δρόμο λεύτερο· τί πάω στὸ βασιλιᾶ τὸν Κήϋκα,
 ποῦ κρατερός καὶ σεβαστὸς προστάζει στὴν Τρηχίνα,
 καὶ ποῦ τὸν ξέρεις καλλίστα, μιὰ ποῦ γυναικα σου ἔχεις 355
 τὴν κόρη του Θεμιστονόῃ τὴ γαῖτονοφροδοῦσα.
 Δειλέ! ὁ Ἄρης τὸ θάνατο διόλου δὲ θ' ἀλαργέψει
 ἀπὸ κοντά σου, ἂν ἐρθοῦμε στὰ χέρια. Καὶ νομίζω
 πῶς τὴ δοκίμασε κι αὐτὸς τὴ σαῖτιά μου, σύντας
 στὴν Πύλο τὴν ἀμμουδιαστὴ μὲ ἀντίκρουσε ἀφρισμένως 360
 κι ἀχόρταγος. Καὶ τρεῖς βολές τὸν βρῆκε ἡ σαῖτιά μου
 καὶ καταγίς σωριάστηκε κι ἡ ἀσπίδα του ἐτσακίστη.
 Καὶ στὸ μερὶ τὸν τρύπησα στὴν τέταρτη, ἂν θυμάται,
 τὴ δύναμή μου βάζοντας ὅλην, κι ἔφαγε χῶμα
 ἡ κούτρα του ἀπ' τ' ὀρμητικὸ τὸ σαῖτοχτύπημά μου. 365
 Καὶ ντροπιασμένος μεταξὺ Θεῶν καὶ νικημένος
 ἀπὸ ἐμένα λάφυρα μ' ἄφηκε ματωμένα.
 Ἔτσι εἶπε· μὰ ὁ ἑπιτήδειος πολεμιστὴς ὁ Κύκνος
 δὲν ἐχαμπάριζε ἀπ' αὐτά, κι οὔτε ἔστρεφε τ' ἄμαξι.
 Τότες ἀπὸ τ' ἄμαξια τοὺς τὰ καλοκαμωμένα 370
 κάτου κι οἱ δυό τοὺς πήδηξαν· ὁ γιὸς τοῦ τρανοῦ Δία

καὶ τοῦ Ἄρη ὁ γιὸς τοῦ βασιλιᾶ. Κι οἱ ἀρματολάτες τ' ἄτια
 μὲ τίς πανώριες χαϊτές τους, κοντά, κοντά τὰ βύλαν,
 καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους ἡ πλατιά γῆς ἐσείστη.

Καθὼς ἀπὸ ἀψηλὴ κορφή βουνοῦ μεγάλου, οἱ βράχοι 375
 κατρακυλᾶνε βροντεροί, κι ἡ ἀμπόδιση ἡ φορὰ τους
 βαλανιδιᾶς ψηλόκορφες καὶ πεῦκα φουντωμένα

καὶ λεῦκες βαθιορίζωτες ρίχτουν, κι ὡς τὴν πεδιάδα
 τίς συνεπαίρνει· μὲ κραυγὲς τρανὲς οἱ μαχητάδες 380
 οἱ δύο ἔτσι ἀνταμοιόθηκαν. Κι ὅλη τῶν Μυρμιδόνων
 ἡ χώρα, ἡ δοξαστὴ Ἰολκός, ἡ Ἄρη, ἡ Ἑλίκη, ἡ Ἀνθεια,
 ἀντήχησαν ἀπ' τίς κραυγὲς τῶν δυὸ σὰ συγκρουστήκαν.

Κι ὁ Δίας ἐβρόντηξε γερὰ κι ἔκανε αἱμάτου στάλες
 νὰ πέσουν ἀπ' τὸν οὐρανό, στὸν ἀντρακλα τὸ γιό του
 τὴ σημαδιὰ τοῦ τσακωμοῦ γιὰ νὰν τοῦ δώκει ἀτός του. 385

Καθὼς ἀγριόχοιρος κακός, μὲ δόντια σὰν τοὺς γιάντζους,
 μὲς σὲ χαράδρα βουνική, γιομάτος ἄγρια λύσσα
 γιὰ νὰ πιαστεῖ μὲ κυνηγούς, τὰ δόντια του τροχίζει
 τ' ἄσπρα, μὲ κεφαλὴ σκυφή, κι ἡ ἄφρια ὀλοένα τρέχει 390
 ἀπ' τίς μασέλες του,—ἔτοιμες νὰ κομματιάσουν,—κι εἶνε
 σὰν τὴ φωτιά τὰ μάτια του, κι οἱ τρίχες του σκαντζιάζουν,
 παρόμοια ἀπὸ τ' ἀμάξι του πῆδηξε ὁ γιὸς τοῦ Δία.

Κι εἶτανε τὸ μαυρόφτερο καὶ λᾶλο, ὄντας τζιτζίκι,
 πάνω σὲ πράσινο κλαρὶ νὰ τραγουδᾷ ἀρχινίζει
 τὸ καλοκαίρι γιὰ τοὺς γιούς τῆς γῆς. Ἄλλο δὲν ἔχει 395
 γιὰ φαγοπότι ἀπ' τὴ δροσιά, καὶ μὲς στὴ λαύρη ζέστη,
 ὅλη τὴ μέρα τραγουδᾷ ἀπ' τὸ πουρνό. Ἐνῶ ὁ Σείριος
 κάθε κορμὶ ξεραίνει το. Εἶταν, ὄντας τὰ στάχια

ψηλώνουνε τοῦ κεχριοῦ, ποῦ σπέρνουν καλοκαίρι,
 καὶ τὰ σταφύλια οὐρμάζουνε, ποῦ στοὺς θνητοὺς χαρά τους 400
 καὶ δυστυχιὰ ὁ Διόνυσος τᾶδωκε. Τότες εἶταν
 ὁποῦ πιαστήκανε κι αὐτοὶ σκουγμοὺς σκορπώντας ἄγριους.

Καθὼς δυὸ λιόντες γύρουθες ἀπὸ νεκρὴ ἀλαφίνα,
 ὁ ἕνας πᾶνου στὸν ἄλλονε πέφτει. Τὸ μουγκριτό τους
 φριχτό ἔνε καὶ τὰ δόντια τους τρίζουν. Καθὼς δυὸ ἀγιοῦπες 405
 μὲ τὸ γαντζὸ τὸ ράμφος τους καὶ τὰ γαντζά τους νύχια,
 σὲ κορφοβράχι σκούζοντας μάχονται γιὰ κασιόκα,
 ποῦ ἔβροσκε στὰ βουνόπλαγα, ἢ γιὰ παχιά ἀλαφίνα
 τοῦ ρουμανιοῦ, ποῦ λάβωσε τὸξότης μὲ σαῖτα,
 κι ἐνῶ πλανιέται ὁ λαβωτής, οἱ ἀγιοῦπες ποῦ τὴ βλέπουν, 410
 ὁ ἕνας πᾶνω στὸν ἄλλονε ρίχνεται, ἔτσι παλεῦαν,
 ὀλέθρια ξεφωνίζοντας οἱ δυὸ πολεμιστάδες.

Τὸ γιό τοῦ Δία τοῦ ὑπέρτατου, ὁ Κύνος νὰ σκοτώσει
 μετρώντας, μὲ τὸ χάλκινο δόρατο τὴν ἀσπίδα
 χτυπᾷ μὲ φόρα τοῦ Ἡρακλῆ, μὰ δίχως νὰν τὴ σπάσει, 415
 τί φύλαγε τὸν παλαιστὴ κάπιον Θεοῦ τὸ δῶρο.
 Καὶ τοῦ Ἀμφιτρύωνα τότε ὁ γιός, ἡ δύναμη ἡ Ἡρακλένια,
 τοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ μακριὸ κοντάρι του στὴ μέση
 ἀπ' τὴν περκεφαλαία του καὶ τὴν ἀσπίδα του, ὅπου

- γυνὸς τοῦ εἶπαν ὁ λαιμὸς καὶ κάτου ἀπὸ τὰ γένια 420
 μῆκε καὶ τοῦκοψε τὰ δυὸ ποντίκια· τὴ μιὰ ῥώμη
 τρανὴ τὸν Κύκνο ἐσύντριψε, καὶ ἔπεσε ὡς δρυὶ ἡ πεῦκο
 ποῦ τὸν χτυπᾷ ἀστροπέλεκτο τοῦ Δία καὶ τὸ σωριάζει.
 Ἔτσι ἔπεσε, καὶ ἀντήχησαν τὰ χάλκινα ἄρματα του.
 Κι ὁ γιὸς τοῦ Δία ὁ ἀλύπητος τὸν ἄφηκε, θωρόντας 425
 τὸν Ἄρη τὸν θνητοφονιά ποῦρχονταν, ρίχνοντάς του
 ἀγριεμένα βλέμματα. Κι ὡς λιόντας ὁποῦ βρῖσκει
 κάπου ἀρπαχτάρι ζωντανό, καὶ σκίζει μὲ τὰ νύχια
 λυσσώδικα τὰ κριάτα του, καὶ ἀπέκει τὴν ψυχὴ του
 τοῦ ξεριζώνει τὴ γλυκιά· σὰ λιόντας ποῦ ἡ καρδιά του 430
 εἶνε γιομάτῃ μαύρῃ ὀργῇ καὶ ρίχνει ἀχτιδοβόλες
 ματιές, καμουτσικίζοντας ὁλοένα τὰ πλευρά του
 μὲ τὴ νοῦρά του, καὶ τὴ γῆς σκάβοντας μὲ τὰ νύχια,
 ἔτσι καὶ τοῦ Ἀμφιτρώων· ὁ γιὸς ἀχόρταγος γι' ἀντάρα
 πολεμικιά, καὶ μὲ διπλὴ τὴν τόλμη, νὰ συντύχει 435
 τρέχει τὸν Ἄρη, ποῦ ἔρχονταν μὲ τὴν καρδιά ὅλο λύπη,
 καὶ πῆραν μὲ ξεφωνητὰ καὶ ἀλληλοσυγκρουστήκαν.
 Σὰ βράχος ποῦ ἀπὸ κορυφὴ ψηλότατῃ πεσμένος,
 κατακυλᾷ βουτίζοντας μὲ θόρυβο μεγάλο,
 ὥσπου βράχος πιὸ ἀψηλὸς τὸν σταματῇ ἐνάντιος, 440
 ἔτσι ὁ βαρὺς μὲς στ' ἄρμα του καὶ ὁ τρομερὸς ὁ Ἄρης
 ὥρμησε μὲ ξεφωνητὰ. Μὰ ὁ γιὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνα
 ἄσειστος τὸν σταμάτησε. Κι ἡ Ἀθηνᾶ ἡ κοπέλλα
 τοῦ Δία τοῦ τρικυμιστῇ, μπροστὰ του μὲ τὴ μαύρῃ
 προβάλλει τὴν ἀσπίδα τῆς· καὶ βλέμμα ρίχνοντάς του 445
 μαυρόθολο, τὰ φτερωτὰ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ λέει·
 Ἄρη, τὰ βέβαια χέρια σου βάστα καὶ τὴν ὀρμὴ σου!
 γιὰτὶ δὲ σοῦνε βολετὸ τοῦ Δία νὰ ξεκάνεις
 τὸ γιό, μήτε τὰ δοξαστὰ νὰ πάρεις ἄρματα του,
 μόν' τράβα ἀπὸ τὴ μάχητα καὶ ἀντίστασιν μὴ βάνεις! 450
 Ἔτσι εἶπ' αὐτῇ, μὰ τὴν καρδιά τοῦ σιδερόψυχου Ἄρη
 καθόλου δὲν τὴν ἔπεισε. Καὶ μὲ σκουγμοὺς μεγάλους,
 τὰ φλογερά του τ' ἄρματα σιώντας, ἀπάνω πέφτει
 στὴν Ἡρακλένια δύναμιν γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσει. 455
 Καὶ γιὰ τοῦ γιοῦ του τὸν πικρὸ τὸ θάνατο ἀφρισμένος,
 τὸ χάλκινο κοντάρι του τοῦ ρίχνει στὴν ἀσπίδα.
 Μὰ ἡ γλυκομάτα ἡ Ἀθηνᾶ, σκύβοντας ἀπ' τ' ἁμάξι,
 στρέφει τοῦ ὅπλου τὴν ὀρμὴ. Καὶ τσουχερὸς τὸν βρῖσκει
 πόνος αὐτόν, ποῦ τὸ σπαθὶ τὸ μυτερὸ τραβώντας,
 στὸν ἀντρεωμένον Ἡρακλῆ χυμᾷ, μὰ στὴν ὀρμὴ τοῦ, 460
 τοῦ Ἀμφιτρώωνα ὁ ἀχόρταγος ὁ γιὸς στ' ὀλόγυνμό του
 τὸ μερὶ τότε χτυπᾷ, στὰ δυὸ τσακίζει μὲ τὸ δόρυ,
 τὴν τρανὴ ἀσπίδα... καὶ ὁ Θεὸς σωριάζεται στὸ χῶμα.
 Κι ὁ Φόβος καὶ ὁ Ὀλεθρὸς τραβοῦν τᾶλογα καὶ τ' ἁμάξι 465
 τ' ὠριότροχο, καὶ ἀπὸ τὴ γῆς τὴν πλατιοδρομία, ἀπάνω
 τὸν σκάνουν καὶ τὸν μπάζουνε στ' ἁμάξι· καὶ χτυπώντας
 καμουτσικιά στ' ἀλόγατα, στὸν Ὀλυμπο τὸν φέρνουν.

Καὶ τῆς Ἀλκμήνης τότε ὁ γιὸς κι ὁ δοξαστὸς Ἰόλαος,
τοῦ Κύνου τὰ ὥρια, μιὰ φορὰ σὰν πῆραν, ἄρματά του, 470
φεύγουν, ἀπ' τᾶτια τὰ γοργὰ συρτοί, καὶ στήν Τρηχῖνα
πᾶνε. Καὶ στοῦ πατέρα της τὰ δώματα τὰ δλύμπια,
ἡ γλανκομάτα ἡ Ἀθηνᾶ συγκαιρινὰ ἀνεβαίνει.

Κι ὁ Κήϋκας πιά, σὰν ἔθαψε τὸν Κύνου, λαοὶ πλήθιοι,
ποῦ τοῦ ἐνδόξου βασιλιᾷ τις χώρες κατοικοῦσαν, 475

τῶν Μυρμιδόνων, τὴν Ἰολκὸ, τὴν Ἄρνη, τὴν Ἑλίκη,
τὴν Ἀνθεία, ἐσυναχτήκανε τὸ θεολατρεμένο

τὸν Κήϋκα νὰ τιμήσουνε. Μ' ἀπ' τὰ χιμωνοβρόχια

ὁ Ἄναυρος σὰν ξεχείλησε, ξέσυρε καὶ μνημεῖο

καὶ τάφο, ὅπως ὁ Ἀπόλλωνας πρόσταξε ὁ Λητοῖδης, 480

τὶ ὁ Κύνος καταξέγδυne, στήνοντας καραούλι,
ὅσους προσφέρναν στήν Πυθῶ περισσιες ἐκατόμβες.